

Joc

Camelia Ardelean

Azi trăim în lumea noastră, strâmtă cât un vârf de ac,
Ne simțim păpuși din cârpe, proaspăt scoase în cerdac,
Suntem înveliți în zdrențe, dar ne credem în bumbac,
Și ne cernem năzuințe, singuri, în al nostru veac.

Ne-mbătăm cu gânduri stranii, stinse în aurolac,
De la aburii lui Bachus, mai izbim câte-un copac.
Amețiți de lovitură, pornim iar contraatac,
Ne luptăm cu dulci himere-n traiul nostru cel buimac,

Însă n-avem nicio șansă-s ca semințele de mac.
Gustăm porția de viață cu efect elegiac,
Râdem - nu e râsul nostru, ci un zâmbet cam posac,
Dăm pe gât doar apă chioară, socotind că e caimac.

Cotropiți de chinuiala ambalată simplu, vrac,
Ne-agățăm de vagi speranțe, precum vița pe arac,
Ne mai dăm de ceasul morții, când ne facem de spanac
Sau primim, de la natură-n față câte-un bobârnac.

Și ascunși în visul nostru, ca-n povești, într-un dovreac,
Suntem prințul sau prințesa, ce-n palate numai, zac.
Aș putea noi monorime, ca-ntr-un puzzle, să atac,
Dar ce-i mult nu-i bun, de-aceea mă retrag din joc și tac...